

INHOUD

Voorwoord	7
Stage	11
Mr. Bulldog	19
Acquisitie	25
Agnetha	33
Cadeau	39
Kees	45
Bom	53
Collega's onder elkaar	59
De kandidaat	65
Cel	75
Kat	83
De kunst van het ruziemaken	91
Contrast	101
Frank	109
Prins	123
Vakantie!	129
Vlees	137

Fiets	145
Trots	151
Artikel 19	157
Wat kunnen advocaten niet?	163
Talent	171
Huis	175
Beelden	181
Anders	187
Belangrijk	195
Thirza	201
Mr. Rob	211
Bang	217
Bos	225
Rijk	229
Lessen	237
Epiloog: David & Goliath	249
Dankwoord	254

DISCLAIMER

De verhalen in dit boek zijn gebaseerd op ware gebeurtenissen. Wel heeft de auteur er zorg voor gedragen dat de anonimiteit van beschreven personen is gewaarborgd. De namen die worden genoemd zijn verzonden. De gebeurtenissen zijn soms net iets anders beschreven dan in werkelijkheid. Nadrukkelijk zonder aan de kern van de feiten af te doen. Hier en daar heeft de schrijver de verleiding niet kunnen weerstaan om enige romantisering door te voeren.

De verhalen 'Bom' en 'Talent' verschenen eerder in het voetbalmagazine *FC de Rebellen*.

VOORWOORD

Wat vindt men van de advocaat? Hoe denkt men over de beroepsgroep? Aangezien helaas steeds minder mensen nog een goed boek lezen, lijken oordelen vooral door oppervlakkige beelden te worden bepaald. Harvey Specter in *Suits*, een onuitstaanbare slimmerik en knappe kerel, die al zijn zaken wint, iedereen altijd te snel af is en altijd op het laatste moment een juridische vondst of een konijn uit de hoge hoed tovert. Of advocaten in talkshows, the usual suspects, bijna altijd in de studio in verband met een smeuiige strafzaak. Op zich wel begrijpelijk, want Jeroen Pauw zal geen kijkertjes trekken met een doorwrochte analyse over het verzekeringsrecht of een dogmatische verhandeling over de *actio pauliana*.

Beelden ook als stereotypen. De advocaat die (te) duur is, de advocaat met een grote bek. De advocaat als 'bulldog' en de advocaat als lijkenpikker. Maar ook de advocaat als een wezen dat zichzelf heel belangrijk vindt. Juristerij als gewichtigdoenerij. Jargon met Latijn en onbegrijpelijke teksten. Een processtuk met de zin 'geïntimeerde doet een beroep op de onsplitsbaarheid van zijn aveu'. Contracten waar geen doorkomen aan is. De jurist met afstand tot 'de man in de straat' door de toga, en zijn voorliefde voor hockey en golf. Operabezoek is meer voor de dames en heren rechters (waar). Natuurlijk nadat de leden van de rechterlijke macht (wederom

volgens de beeldvorming) allemaal D66 hebben gestemd (toch wel vaak waar).

Er zijn heel veel advocaten in Nederland. In 2025 waren het er 19.046 en hun aantal neemt toe. Vrijwel allemaal zijn zij hardwerkend, hebben hart voor de zaak, verdienen netjes hun geld en hebben doorgaans een tamelijk gezond ego. Maar natuurlijk zijn er ook enkelen die het gewicht van zichzelf wat overschatten (ik bedoel dat niet in kilogrammen). Die boeken schrijven over hun eigen succes, en er als de kippen bij zijn om de pers zelf te bellen bij een mooie uitspraak (bij verlies hoor je ze niet).

Ed Koch was jurist en tussen 1978 en 1989 burgemeester van New York. Hij beschrijft in zijn biografie hoe hij – na enige jaren in die functie – zichzelf wat al te belangrijk begon te vinden. Om daar wat aan te doen, voerde hij een strak ritueel in. Hij ging elke ochtend voor de badkamerspiegel staan. Hij zag het beeld van een kale, oude, morsige man met een flinke buik. In een grote witte, onflatteuze onderbroek en verlopen hemd. De levenslange vrijgezel Ed riep dan tegen zichzelf: hier staat Ed Koch, hij is ontzettend belangrijk!

Mijn pleidooi is niet dat advocaten en rechters voortaan in ondergoed op kantoor of in de rechtszaal moeten verschijnen. (U zult lezen dat het overigens erger kan.) Wel pleit ik voor enige zelfrelativering. Het

vak is heel serieus en ingewikkeld. Maar het *nobile officium* (Latijn!) kan toch ook met ontspanning worden bedreven en beschreven?

Ik ben een van de 19.046 zielen. Meer dan 35 jaar advocaat in Amsterdam en ik heb mij voorgenomen om pas na tien lustra te stoppen. In mijn carrière maakte ik zeker ook nare dingen mee. Ik heb regelmatig 's nachts wakker gelegen en dat overkomt mij zo nu en dan nog steeds. Ik heb erg hard gewerkt en heb dat nog steeds niet afgeleerd. Ik neem de mij toevertrouwde cliënten en zaken ongelooflijk serieus en geef alles om hun belangen te dienen. Maar dat gaat alleen maar zolang ik mijzelf niet al te serieus neem.

Dit boek is daartoe een poging. Een aantal verhalen uit de praktijk. Over mensen die ik tegenkwam, onverwachte gebeurtenissen en ook mijn minder slimme momenten. Een beschrijving van de harde werkelijkheid, maar vooral ook van komische gebeurtenissen. Daarom de titel '*De vrolijke advocaat*'. Zonder enige pretentie. Ik hoop oprecht dat u erom kunt lachen. Want ook dat is echt verbonden met dit serieuze en prachtige vak.